

Слава Великому Жовтню!

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

НАШЕ

ЖИТТЯ

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 45 (443)

П'ятниця, 7 листопада 1975 р.

Ціна 2 коп.

Газета виходить
щотижня
з липня 1967 року

Під прапором ЖОВТНЯ

П'ятдесят вісім років тому постріл «Аврори» сповістив світові про початок нової епохи — епохи соціального і національного визволення, про перехід від капіталізму до соціалізму.

Ідеї Жовтня, ідеї соціалізму охопили найширші маси населення планети, стали перетворюючою могутньою силою сучасності. Вони знаходять своє живе втілення в досягненнях комуністичного і соціалістичного будівництва, в зміцненні і розвитку світової системи соціалізму, в нових перемогах міжнародного робітничого класу, руху національного визволення, борців за мир і безпеку народів. Під прапором Жовтня міцніє єдність і згуртованість держав соціалістичної співдружності.

58-му річницю Великої Жовтневої соціалістичної революції трудящі нашої країни зустрічають в обстановці підготовки до чергового XXV з'їзду КПРС, який підведе підсумки важливого періоду діяльності партії і народу, накреслить нові рубежі та шляхи будівництва комунізму.

Радянська економіка успішно виходить на фініш дев'ятої п'ятирічки. Про дострокове виконання п'ятирічних завдань доповіли Батьківщині трудящі Москви, Ленінграда, Білорусії, прибалтійських та інших братніх республік.

Гідний внесок у розвиток загальносоюзного народногосподарського комплексу зробили і трудящі Радянської України. Республіка ще у вересні виконала п'ятирічне завдання по зростанню обсягу промислового виробництва. Випуск промислової продукції за 1971—1975 роки збільшиться на 42 проценти проти 38—41 процента, передбачених Директивами XXIV з'їзду КПРС.

Новими трудовими успіхами зустрічають свято Великого Жовтня члени УТОГ. 27 жовтня Українське товариство глухих рапортувало про дострокове виконання завдань дев'ятої п'ятирічки. При плані 516 мільйонів 145 тисяч карбованців з початку нинішньої п'ятирічки реалізовано електротехнічних виробів, меблів, спецодягу та інших товарів на 516 мільйонів 660 тисяч карбованців. До кінця завершального року намічено додатково реалізувати готової продукції на 22 мільйони карбованців.

Серед колективів УВП та об'єднань нашого Товариства найбільш вагомий внесок у дострокове виконання завдань дев'ятої п'ятирічки зробили трудівники Донецького та Київського виробничих об'єднань, Дрогобицького, Білоцерківського, Лубенського, Ужгородського № 2, Івано-Франківського та багатьох інших УВП.

Тисячі глухих передовиків виробництва на УВП та об'єднаннях нашого Товариства, на заводах і фабриках державної промисловості домоглися ще вищих виробничих показників. Сьогодні вони вже випускають продукцію в рахунок 1977—1976 років.

В той час, як Радянський Союз та інші соціалістичні країни всебічно розвиваються, не знають криз перевиробництва, інфляції, безробіття, капіталістичні країни в даний час переживають найгострішу економічну кризу. Нині у всіх розвинених капіталістичних країнах знизилася промислове виробництво, небувалих розмірів набрали інфляція та безробіття.

Один із лозунгів революційного Жовтня — «Мир всім народам!» — ось уже 58 років незмінно служить головним орієнтиром Радянської держави в міжнародних справах.

Високо тримаючи революційний прапор Великого Жовтня, радянський народ ще тісніше згуртовується навколо КПРС, що йде назустріч своєму XXV з'їзду.

— Хай живе 58-а річниця Великої Жовтневої соціалістичної революції!

Під прапором марксизму —
ленінізму, під керівництвом
Комуністичної партії —
вперед до перемоги кому-
нізму!

СІМНАДЦЯТИЙ РІК

Монархія накрена
В безодню загляда.
Шумить вітрами Леніна
Країна молода.
Грозою—канонадою
Зміта лакеїв зла.
Залізне пір'я падає
З двоголового орла.
Злітають над вокзалами

Закличні гами сурм:
— Із масами повсталими —
На штурм, на штурм,
на штурм!
Монархія накрена
В безодню загляда.
Шумить вітрами Леніна
Країна молода.

Василь ДІДЕНКО.

Президія Центрального правління Українського товариства глухих та республіканського комітету профспілки робітників місцевої промисловості і комунально-побутових підприємств, розглянувши підсумки виконання взятих соціалістичних зобов'язань по обсягу реалізації готової продукції за третій квартал, відзначили:

УВП та виробничі об'єднання Товариства успішно справилися з планом реалізації. Понад кварталний план підприємства УТОГ додатково реалізували виробів на 1 мільйон 195 тисяч карбованців.

ПЕРЕМОЖЦІ ЗМАГАННЯ

Перше місце з врученням першого Червоного прапора Центрального правління УТОГ і республіканського комітету профспілки та першу грошову премію присуджено колективу Донецького виробничого об'єднання «Електромагніт».

Друге місце в республіканському соціалістичному змаганні за підсумками роботи у третьому кварталі і другу грошову премію

присуджено колективу Полтавського УВП-1.

Третє місце за підсумками республіканського соціалістичного змагання в третьому кварталі 1975 року і третю грошову премію присуджено колективу Єнакіївського УВП.

За високі виробничі показники, досягнуті в змаганні протягом III кварталу, відзначено добру роботу Лубенського, Полтавського № 2 та Чернігівського УВП.

ЗА ВЛАДУ РАД

РЕВОЛЮЦІЯ

Как утверждение бессмертия,
Как отблеск огненных годов,
в легендах, песнях и поверьях
жива ты, молодость отцов.
Когда Отчизну рвут на части
враги, навязывая бой,
О Революция! —
то счастье
быть к бою призванным Тобой!
Лететь по вздыбленным

просёлкам
в тачанке, в выстрелах, в дыму
России взвихренной осколком,
велестью верным твою.

И воплощением грозной силы,
умом которой не объять,
свинцовой музыкой «максима»
царей и троны отпевать...
Быть кузнецом, посланом,
министром,

не все ль равно, каким лицом,
но неуступчивым, как выстрел,
великой армии бойцом.
Вожди, рабочие, солдаты,
вы всё делили пополам,
и юной дерзостью богаты,
в наш час её вручили нам.
И нам — в ночи и спозаранку,
в метель, и грозы, и дожди
и вашей юности тачанка,
и дерзость светят впереди!

Н. НЫРОВ.

м. Вінниця.

Він сидить біля вікна. На блідих щоках часом спалахує рум'янець збудження. Чоло вкрито сіткою зморшок, борожен прожитого і пережитого, сірі очі. І хоч Тихон Іванович Копотов давно і тяжко хворіє, в погляді його добрих очей не розслабленість, а рішучість бувалого бійця-будьонівця. Неговіркий, немов замкнений в собі, він весь час немов прислухається до внутрішнього голосу. Таким його знають всі, хто з ним спілкується.

Мов пісня, відшуміла його полум'яна юність, вщерть сповнена звитяжної боротьби за Радянську владу. За плечима Т. І. Копотова нелегкий життєвий шлях і завидна доля людини з племені легендарних, про яких складали пісні. Майже 60 років віддаляють його

від тих подій буремних років. Він, колишній орловський батрак, згадає минулі походи і, здається, вслухається в цокіт копит свого коня. А у нього є що згадати. Він — червоний кіннотник, ще зовсім юним пішов воювати за землю і волю, за кращу долю свого народу.

— Вступив я до кінного загону під Воронежем, — згадає він, — де й прийняв перший бій. Потім у лавах Першої кінної армії з боями пройшов всю лівобережну Україну. В одному з тяжких боїв мене і дістала ворожа шабля. Довго лікувався, а коли одужав, то доганяв своїх уже на Північному Кавказі.

Йшов суворий 1920 рік. Захопивши у важкому бою продовольчі склади в місті Майкопі, кін-

армія на мітингу вирішила спорядити у Москву ешелон з продуктами. Серед його охоронців був і Т. І. Копотов. Хліб, сало, цукор були доставлені для голодаючих робітників заводів столиці.

— А коли повернулися на фронт, розшукали свій ескадрон. Потім бої на Західному фронті з білополяками. Знов був тяжко поранений. Лікувався в Полтаві. Так Полтавщина стала для мене рідним краєм. Потім почалася боротьба з бандитами. Був знову кіннотником, очолював кінний загін ЧОПу (частини особливого призначення).

Відшуміли воєнні грози, ліквідовано остаточно бандитські лігва, і Тихон Іванович стає першим головою колгоспу «Шляхом Леніна».

Всюди, куди посилали його партія, він був у перших лавах боротьби. Не шкодував сил і енергії

для виконання партійних доручень. Бо ще в роки становлення Радянської влади став комуністом, з партією Леніна зв'язав свій життєвий і трудовий шлях.

Як і батько, вірна партійній справі його дочка, комуністка Леніна Копотова. Секретар партійної організації Зінківської середньої школи № 2, вона присвятила своє життя вихованню підрастаючого покоління в комуністичному дусі.

Великій справі захисту Батьківщини, за яку боровся Т. І. Копотов, член Товариства глухих, почесний громадянин міста Зінківка, вчиться наша молодь. Всіма шановна людина часто розповідає піонерам і комсомольцям про буремні події часів громадянської війни, про тих, чия життя оспіване в піснях і легендах.

Н. АКСЮК.

Полтавська область.

ОСОБИСТИМ ПРИКЛАДОМ

гою. А вона й рада. Але спершу обов'язково подікається думками своєї послідовниці, натякне на щось. Усе прагне, щоб дівчина сама знайшла вихід з обставин, у які потрапила. І, як правило, їй це завжди вдається.

Вміє вчити. Окрім великої душі у Варвари Остапівни ще й хист наставницький неабиякий. Знає, як прищепити любов до своєї професії — такої думки про робітницю на УВП кожний. І цінують її всі. Вже понад 20 років трудиться вона у нас на підприємстві закрійниці, а з 1965 року й крейдувальниці. Обома професіями оволоділа досконало. Ось хоча б такий приклад: лише в дев'ятій п'ятирічці В. О. Сухина впровадила 11 раціоналізаторських пропозицій з загальним економічним ефектом 11 тисяч 655 карбованців. Дві з них подала і цього року. Вона — переможець соціалістич-

ного змагання 1973 року і дев'ятої п'ятирічки.

А ось колишні учениці В. О. Су-

хиної тільки за дев'ять місяців поточного року зекономили 1733 метри тканин, з яких пошто 300 костюмів.

Нині ветеран підприємства, ударника комуністичної праці В. О. Сухина трудиться вже в рахунок липня 1978 року. Її портрет гідно прикрашає Книгу й Дошку пошани УВП.

Активно виступає передова трудівниця і в громадському житті колективу. Вона, зокрема, голова каси взаємодопомоги.

Так, особистим прикладом запалою наставницю свою молоду зміну на самовіддану творчу працю, йдучи на правому фланзі у соціалістичному змаганні за дострокове завершення завдань останнього року п'ятирічки, за гідну зустріч XXV з'їзду КПРС та XXV з'їзду Компартії України.

Н. ГУЛЬДЯШЕВА,

заступник директора по навчально-виховній роботі Білоцерківського УВП.

ЗАВЖДИ В ПОШУКУ

Свято Великого Жовтня колектив Єнакіївського УВП зустрічає значними успіхами в праці. Завершивши п'ятирічку ще у вересні, колектив реалізував продукції на 3 мільйони 753 тисячі карбованців. Споживачам відправлено письмових столів, книжкових шаф, шахових столиків, дитячих ліжок понад план на 53 тисячі карбованців. Виконано і дев'ятимісячний план реалізації продукції на 105,2 процента. До кінця завершального року буде реалізовано понад п'ятирічне завдання меблів на 200 тисяч карбованців.

Серед правофлангових, які виконали особисту п'ятирічку ще в першому півріччі 1975 року, — В. Кондратюк, М. Кротенко, З. Задиракина, О. Бичкар, А. Гольденблаг, М. Чернецький, А. Білоборода, В. Гайдаш та багато інших.

Використання нової техніки, вдосконалення технології виробничих процесів, розроблення і втілення планів НОП, широко розгорнута раціоналізаторська робота — все це дало можливість підвищити за роки п'ятирічки продуктивність праці на 2,5—3 проценти.

Наполегливі творчі пошуки — характерна риса робітників та інженерно-технічних працівників Єнакіївського УВП. У первинній організації Всесоюзного товариства винахідників і раціоналізаторів (ВТВР) налічується майже 20 процентів до загальної кількості працюючих. Серед активних членів цієї організації електрозварник В. Левницький, слюсар-наладчик О. Воронов, електрослюсар

І. Голотовський, інженер-конструктор В. Фернов, головний інженер А. Саюк і багато інших. Від них надійшло понад 120 раціоналізацій.

З початку п'ятирічки у виробництво впроваджено 42 одиниці нестандартного устаткування, виготовленого своїми силами, в тому числі — верстати: вертикально-свердильний 16-ти шпіндельний присадний, горизонтально-свердильний 11-ти шпіндельний присадний, вайма для виготовлення гнотоклеєних пів'ящиків, імітаційна машина та інші.

На підприємстві впроваджено 25 пропозицій по науковій організації праці. Загальний економічний ефект від проведених заходів з НОПу, нової техніки і раціоналізації становить 124 тисячі карбованців.

Колектив єнакіївських меблярів сповнений палким прагненням успішно завершити планові завдання 1975 року і гідно зустріти XXV з'їзд КПРС.

П. РЕШЕТНЯК.

Донецька обл.

М И Н У В Щ Е О Д И Н м і с я ц ь напруженого соціалістичного змагання за гідну зустріч XXV з'їзду КПРС. Для багатьох робітників механічного цеху Харківського УВП-1 він став уже фінішним у виконанні особистих п'ятирічних завдань. І тому сьогодні, в день 58-х роковин Великої Жовтневої соціалістичної революції, у першу чергу хоч згадати імена тих, хто самовіддано працює з честю виборів право носити звання «Кращий робітник».

Найбільше відзначились на переджовтневій трудовій вахті ударники комуністичної праці — маляр Василь Миколайович Дроботенко, пресувальник пластмасових деталей Іван Кузьмич Жого, штампувальниця Клавдія Дмитрівна Хомичова, електрозварювальник Петро Андрійович Панасенко та багато інших трудівників.

Усі вони вже тривалий час працюють на нашому УВП і стали справжніми майстрами своєї спра-

З НАЙБІЛЬШОЮ ВІДДАЧЕЮ

ви. Про це свідчать хоча б такі факти: В. М. Дроботенко і Т. А. Панасенко трудяться нині вже в рахунок 1978, а К. Д. Фомичова та І. К. Жого — в рахунок 1977 років. Останнім часом щоденний виробіток Василя Миколайовича та Петра Андрійовича сягає 245—250 процентів до змінного завдання, а К. Д. Фомичова й І. К. Жого систематично виконують свої норми виробітку на 215 процентів.

Це люди, які ніколи не рахуються з особистим часом і до останку віддають себе колективі. Вони служать прикладом, на них рівняється молода зміна.

Усі вони мають і своїх послідовників. Наші передовики виробництва щедро діляться набутим досвідом. «Передай свої знання і вміння молодшому!» — цей девіз в індивідуальному соціалістичному змаганні робітників нашого цеху, що став уже традиційним, пішов саме від них.

Серед заступників у русі наставників я б насамперед назвала Івана Кузьмича Жого. На сьогодні п'ятнадцятьом його колишнім учням уже присвоєно почесне звання «Ударник комуністичної праці». Передового робітника І. К. Жого недавно нагороджено медаллю «За трудову доблесть». Численну зміну підготували собі також Дмитро Петрович Мірош-

ніченко, Олег Петрович Бик та інші правофлангові дев'ятої п'ятирічки, які також показують справжні зразки у праці. Вони глибоко розуміють, що наш цех — серце підприємства. На штампувальний і пресовий дільниці народжуються усі основні деталі, які потім надходять у складальний цех для комплектації фільмоскопів та електромагнітів. Тут же, на гальванічній дільниці, деталі покриваються нікелем, хромом і цинком.

Від ритмічності роботи нашого цеху у першу чергу залежить виконання колективом підприємства планових завдань, якості продукції. Тому й стараються наставники, щоб кожен молодий робітник був схожим у праці на них, добре знав довірену йому техніку, свято оберігав й далі примножував кращі традиції робітничого колективу, працював з найбільшою віддачею, так, як працюють вони.

Закріпити досягнуте, примножити здобуте! — Під таким девізом трудиться нині весь колектив підприємства, щоб достроково завершити виробничі завдання 1975 року і зустріти XXV з'їзд КПРС новими трудовими успіхами.

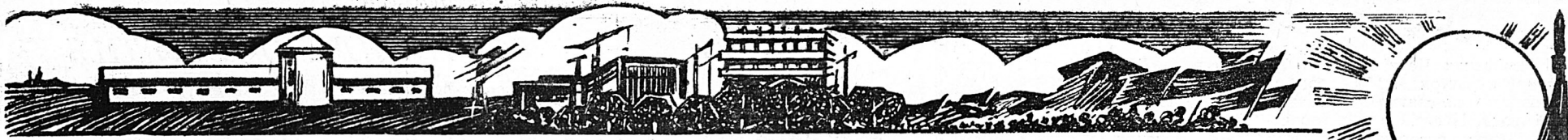
А. ДАНИЛОВА,

ударника комуністичної праці, гальванік-коректувальник механічного цеху Харківського УВП-1.

Молоді свердловальниці Одеського заводу імені Жовтневої революції Катерина Кириченко (ліворуч) та Люба Дроботенко домагаються високих виробничих показників в змаганні на честь XXV з'їзду КПРС.

К. Кириченко та Л. Дроботенко успішно поєднують роботу на виробництві з навчанням у школі робітничої молоді, займаються спортом.

Фото И. МІНДЕЛЯ.

СЬОГОДНІ свято Великого Жовтня. В компактній групі глухих Чорноморського суднобудівного заводу найвагомішими трудовими подарунками його зустрічає столяр-модельник Іван Степанович Доценко.

Хто він, правофланговий п'ятирічки? — Ветеран підприємства, відмінний спеціаліст, раціоналізатор, новатор виробництва, наставник молоді, ударник комуністичної праці, чуйний товариш і вдумливий громадський керівник компактної групи, чудовий батько... Що б не сказав я про нього як про людину — ні в чому не буде перебільшення.

Понад тридцять років трудиться І. С. Доценко, віддаючи всі сили і знання на благо Батьківщини. Ще 20-річним юнаком виявив він неабиякі здібності й кмітливість в організації праці. Так, наприклад, 17 травня 1944 року, розповідаючи про успіхи тих, хто в тилу ворога невтомно кував перемогу над гітлерівськими загарбниками, газета «Большевистское слово» відзначала, що всьому Златоусту стало відомим ім'я І. С. Доценка, який одночасно обслуговував п'ять токарних верстатів, виконуючи одну з найбільш трудомістких операцій. Маючи великий досвід, вміло організовувати свою роботу, юнак досягав

КОМУНІСТ

надзвичайно високої продуктивності праці, щомісяця виготовляв до 15—16 тисяч виробів понад встановлене завдання. Запроваджуючи багатостанковий обслуговування в бригаді, навчаючи товаришів стахановських методів праці, І. С. Доценко зумів у короткий строк вивести свою комсомоль-

сько-молодіжну бригаду на перше місце серед колективів міста.

Не раз про успіхи бригади І. С. Доценка розповідала й багаторазово «Заводской гудок».

Окремі номери згаданих газет і тепер свято зберігає робітник разом з численними грамотами за успіхи в соціалістичному змаганні й авторськими свідоцтвами про раціоналізаторські пропозиції та винаходи.

На сьогодні тільки впроваджених зареєстрованих раціоналізаторських пропозицій на рахунок столяра-модельника І. С. Доценка налічується 38. Верстати, які визнані винаходами робітника, цілком безпечні в роботі, усі працюють на стиснутому повітрі і зовсім не потребують живлення струмом. Разом з тим, на них можна з великою точністю виготовляти найрізноманітніші деталі для кораблів, швидко виконувати таку роботу, з якою раніше справлялися лише висококваліфіковані спеціалісти, витрачаючи на це багато ручної праці і часу.

Варто мабуть згадати й про те, що робоче місце І. С. Доценка оснащено технікою, виготовленою виключно його руками. Верстати

малогабаритні, легкі, дуже прості в обслуговуванні. До кожного верстата в столяра є чимало пристроїв.

Переобладнання їх для виконання неоднорідних разових замовлень займає лічені хвилини, а то й секунди, як і саме виготовлення деталей найскладнішої конфігурації, корабель чудово розбирається у кресленнях, багато їх тримає в пам'яті.

1967 року постановою Головного комітету Виставки досягнень народного господарства СРСР комуніста І. С. Доценка нагороджено бронзовою медаллю новатора.

Як синів своїх, вчить він заводську молодь творчо ставитися до праці, поважати колектив, рахуватися з його інтересами. Недарма ж сам він ось уже 26 років підряд — незмінний голова первинної організації УТОГ заводу. Багатьох вивів у люди за цей час, багатьом допомагав і в суто

особистих справах. Найперший помічник він і для нас — інструкторів-перекладачів.

Самовіддано, з повною віддачею сил і творчої енергії трудиться правофланговий п'ятирічки і в ці дні, прагнучи гідно зустріти XXV з'їзд КПРС.

І. ЧЕРНЕЦЬКИЙ,
ст. інструктор компактної групи УТОГ Чорноморського суднобудівного заводу.

БІЛЬШЕ, КРАЩЕ...

Напередодні Жовтневих свят відбулась нарада передовиків виробництва Львівщини, яку було скликано обласним відділом УТОГ. Його голова І. С. Динкевич тепло привітав учасників наради з трудовою перемогою у виконанні завдань п'ятирічки.

З доповіддю «Зустрінемо XXV з'їзд КПРС новими трудовими успіхами» виступив директор Львівського УВП-1 І. Ф. Данилюк.

На нараді виступили члени УТОГ, які працюють на УВП області та підприємствах державної промисловості. Вони рапортували про дострокове виконання особистої п'ятирічки, поділились досвідом роботи та успіхами в соціалістичному змаганні.

Учасники наради прийняли звернення до всіх глухих виробників Львівщини із закликом достроково завершити виконання планів і зобов'язань на 1975 рік.

Нижче вміщуємо деякі скорочені виступи передовиків.

Л. АЛФІМОВА,
робітниця Львівського УВП-1

— Велику увагу ми приділяємо питанням якості продукції. Працюючи на підприємстві 25 років, я завоювала звання ударниці комуністичної праці та «Майстер — золоті руки». Тепер моя мрія — домогтися присвоєння Знака якості виробам передового 3-го потоку.

Наші ветерани передають молоді свій досвід, виховують в них такі моральні якості, як любов до праці, повага до колективу, допомога товаришам та інші.

І. КРИСТАЛЬ,
робітниця Дрогобицького УВП

— Ставши на передз'їздовську вахту, наш колектив взяв високі

соціалістичні зобов'язання — підвищити продуктивність праці на 1,8 процента, освоїти три види нової продукції, розробити і впровадити 7 раціоналізаторських пропозицій.

Я особисто взяла підвищене зобов'язання. Моя середня норма виробітку за минулі дев'ять місяців становить 146 процентів. Постараюсь виконувати норму на 150 і більше процентів. Це буде мій трудовий подарунок наступному з'їзду партії.

П. ШЕВЧУК,
робітник Бродівського УВП

— Для того, щоб змагання було дійове, у нас використовують різні моральні та матеріальні стимули. Бригадам — переможцям

змагання — присуджують перше місце, вручають перехідне Червоне знамено і грошову премію. Той, хто домогся цього, повинен давати продукції більше, кращої якості, з меншими затратами.

Наша бригада, в якій налічується 36 чоловік, систематично виконує виробничі завдання і завдяки цьому виходить у соцзмагання вперед.

Ю. ЛОГВИНЕНКО,
робітник заводу «Львівприлад»

— У нашій компактній групі налічується 32 чоловіки, з них 22 носять високе звання ударника комуністичної праці, 5 чоловік — «Майстра-золоті руки». Три чоловіки нагороджені знаком «Переможець соціалістичного змагання 1974 року».

Багато наших робітників беруть активну участь в діяльності Львівського будинку культури глухих.

А. САС,
швея фірми «Весна»

— Глухим робітницям фірми доводиться найвідповідальніші трудові операції. Я сама взяла зобов'язання — до кінця цього року завоювати право присвоєння Знака якості тій продукції, яку я шию. Я оволоділа всіма операціями по виготовленню продукції нашої фірми.

ТРЕТІЙ МІЖРЕСПУБЛІКАНСЬКИЙ

Наприкінці жовтня в Молдавії відбувся III міжреспубліканський конкурс на звання «Краща швачка-мотористка» в якому взяли участь робітниці учбово-виробничих підприємств України, Білорусії, Росії, Молдавії, Естонії та Литви. Всі учасниці прибули на конкурс, як переможці у змаганні серед швачок-мотористок своїх Товариств.

Третій міжреспубліканський конкурс проходив на учбово-виробничому підприємстві «Промінь», що в молдавському місті Бендерах. Для участі в боротьбі за першість від кожної із згаданих союзних республік на місце змагань прибуло по три претендентки.

Стрічати гостей господарі вийшли в барвистих національних костюмах з хлібом-сіллю. Привітали танцями, а потім вручили пам'ятні значки.

Перед початком змагань до учасниць конкурсу звернулася голова президії Центрального правління Молдавського товариства глухих Емілія Львівна Бурменко. Вона тепло привітала їх і побажала успіхів у конкурсі.

І от почалась вперта боротьба за першість. Кожна з учасниць прагнула виконати конкурсне завдання не тільки якнайшвидше, але і якнайкраще, показавши при цьому й відмінну теоретичну підготовку.

До остаточного підбиття набраних балів за швидкість, якість роботи й знання теорії швейної справи вгадати майбутню переможницю серед дівчат було просто неможливо. Тим більше, що для багатьох змагання цього масштабу були вже не першими.

По-ударному працювали всі. Про це свідчить, зокрема, й співвідношення балів, набраних швачками, що зайняли перше та третє місце — 102 : 99,5.

Перше місце, як і торік, журі конкурсу присудило швачці-мотористці Білоруського товариства глухих Є. А. Веремейчик. Друге — поділили робітниці С. О. Миколайчук (Кам'янець-Подільське УВП) та Л. І. Зайцева (Всеросійське товариство глухих). Третє — М. І. Поспелова й Р. А. Ізмайлова (ВТОГ) та А. А. Курочкіна — представниця Литовського товариства глухих.

Окрім того, чотирьох робітниць журі відзначило спеціальними призами. З. Ю. Вішнюке (Молдавія) та М. Ю. Шпиль (Івано-Франківськ) — за кращу швидкість виконання конкурсних завдань.

Аналізуючи результати цього річного міжреспубліканського конкурсу, члени журі дійшли висновку, що, незважаючи на значне ускладнення конкурсної програми, усі швачки не тільки успішно справились з виконанням її, але й показали набагато зростаючу професійну майстерність. Члени журі висловили надію, що й майбутні такі змагання, які відбудуться на землі російських побратимів, також будуть позначені новими трудовими досягненнями.

Роз'їжджаючись по домівках, учасники конкурсу щиро дякували господарям за теплу молдавську гостинність, за екскурсію по історичних місцях міст Бендер і Тирасполя.

Г. МИГАЛЬ,
директор Кам'янець-Подільського УВП.

СВЯТО Великого Жовтня Надія Іванівна Садовникова зустрічає новими трудовими подарунками. За дванадцять років роботи швачкою-мотористкою на Лубенському учбово-виробничому підприємстві вона відмінно оволоділа своєю професією, добре освоїла кілька суміжних швейних операцій, завоювала високе звання ударниці комуністичної праці.

З перших днів дев'ятої п'ятирічки Надія Іванівна активно включилася в соціалістичне змагання і досягла в своїй роботі високих виробничих показників. Особисті завдання на п'ятирічку вона виконала менше ніж за чотири роки і сьогодні вже видає продукцію в рахунок 1977 року.

Трудові успіхи, досягнуті в дев'ятій п'ятирічці, Н. І. Садовникова прагне не тільки закріпити, але й примножити. Ставши на трудову вахту на честь XXV з'їзду КПРС, Надія Іванівна прагне домогтися вищої продуктивності праці. Свої змінні норми виробітку вона в середньому виконує на 135—140 процентів при відмінній якості продукції.

На знімку: Н. І. Садовникова.

Текст і фото В. ВАСИЛЕНКА.
Полтавська область.

ЧЕСТЬ—ЗА ПРАЦЮ

Приміщення Чернігівського будинку культури УТОГ щерть заповнили по-святковому зодягнені люди. Настрі у всіх урочистий: от-от розпочнеться вечір трудової слави...

На сцену виходять ведучі — слюсар-наладчик Василь Донцов і швея-мотористка Надія Клюй. Вони палко вітають ветеранів праці, запрошують їх на сцену.

І ось у залі встають 15 трудівниць, які вже понад 20 років безперервно працюють на учбово-виробничому підприємстві. Це Галина Григорівна Басенко, Валентина Петрівна Атрошенко, Олександра Савівна Брусиловець, Єфросина Степанівна Чех та інші... Хвилюючись, бере слово директор УВП Олександр Денисович Углич:

— 20 років тому ви, дорогі трудівниці, прийшли сюди як учні. Тоді ми ще не мали зручного приміщення, не вистачало техніки. І все те, що є сьогодні, ви збудували своїми руками. Тепер — ви працюєте на сучасних машинах, в світлих і просторих цехах. Більшість з вас стала ударниками комуністичної праці, навчає молодь.

Під гарячі оплески присутніх

директор УВП від імені Президії Верховної Ради СРСР прикріплює на груди кращому слюсареві, Героєві Радянського Союзу Я. Ф. Руденку медаль «Ветеран праці», жінкам-трудівницям — червоні стрічки з написом: «Ветеран праці Чернігівського УВП УТОГ», вручає цінні подарунки, підносить квіти. Потім Олександр Денисович привітав новатора виробництва, ударницю комуністичної праці швею-мотористку Галину Ларіонівну Шаповал з присвоєнням звання «Майстер — золоті руки».

Ветеранів праці вітають піонери міста Чернігова. Відтак урочисто зачитують повідомлення про присвоєння 15-ти молодим кравцям звання «Ударник комуністичної праці». Серед них Галина Сваткова, Ганна Сезон, Тамара Скрипка... — хороші, працюючі дівчата.

По закінченні урочистої частини відбувся концерт, на якому прихильність глядачів завоювали слюсар-механік Петро Пильник, інженер-нормувальниця Клара Лейкіна, швея-мотористка Надія Клюй, баяніст Михайло Мозговий, Світлана Скрипак та подружжя Вілен. **Д. БУШТРУК.**

ОГЛЯД НАРОДНИХ ТАЛАНТІВ

Іде перший тур Всесоюзного фестивалю самодіяльної художньої творчості трудящих Української РСР. Участь колективів самодіяльного мистецтва УТОГ у фестивалі має на меті підвищення ідейно-художнього рівня народної творчості, покращення комуністичного виховання трудящих.

У першому турі, який проводиться протягом четвертого кварталу в районних і обласних центрах, беруть участь гуртки і колективи самодіяльного мистецтва культзакладів та підприємств Товариства. Кращі учасники відбираються на конкурсах для виступу в другому турі, який буде проводитись з січня по травень 1976 року.

Більшість обласних відділів своєчасно склали графіки проведення фестивалів. Для прикладу наводимо такий графік по Дніпропетровській області.

Криворізький будинок культури — 15 листопада;

Павлоградський будинок культури — 23 листопада;

Дніпродзержинський будинок

культури — 29 листопада;

Дніпропетровський будинок культури: драматичний колектив — 20 грудня; танцювальний і естрадний колективи — 21 грудня.

Огляд фільмів кіностудій Дніпропетровського будинку культури та Нікопольського клубу глухих, а також фотовиставок відбудеться 21 грудня в м. Дніпропетровську.

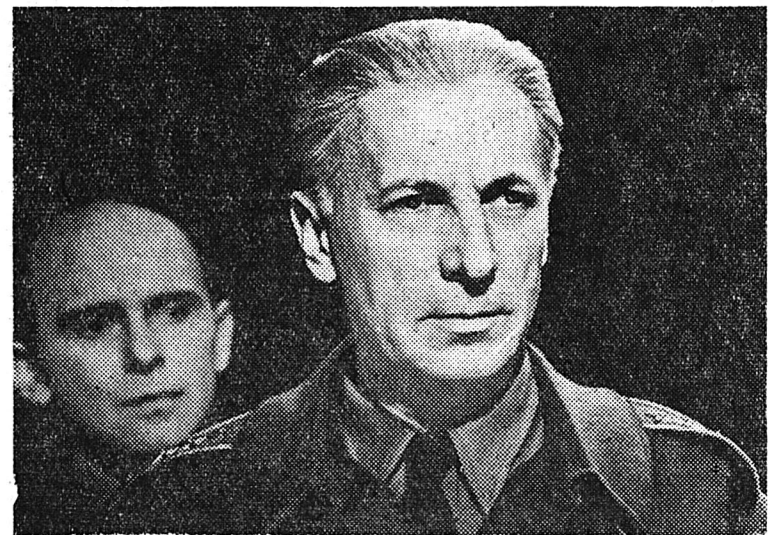
Хоч огляд художньої творчості колективів глухих уже почався і набирає темпів, ряд обласних відділів УТОГ, зокрема, Вінницький, Чернігівський, Волинський, Херсонський та інші, ще розкачуються, графік першого туру фестивалю до республіканського оргкомітету не подали.

В період проведення фестивалю гуртки і колективи художньої самодіяльності чекають від керівників обласних відділів і культзакладів УТОГ практичної допомоги. І від того, наскільки ця допомога буде всебічною й ефективною, залежить успіх проведення огляду.

І. САПОЖНИКОВ.

НОВИНИ КІНОЕКРАНУ

„СОКОЛОВО“

Двосерійна художня історико-документальна стрічка «Соколово» розповідає про початок бойового шляху першого військового з'єднання нової Чехословацької армії, бійці якої пліч-о-пліч з радянськими солдатами боролися за визволення народів Східної Європи і Чехословаччини, в тому числі, від фашистського поневолення. Сценарій фільму написано за спогадами учасників битви під селом Соколово Харківської області і тих, хто перебував у цьому районі воєнних дій.

Проте, головним джерелом фактичного матеріалу стали мемуари Людвіга Свободи «Від Бузулука до Праги». Назва невеликого міста Оренбурзької області значиться у назві книги Свободи не випадково. Тут у 1942 році формувалася і проходив підготовку окремих чехословацьких батальйонів, перший підрозділ майбутньої Народної Армії Чехословаччини, звідти починав свій бойовий шлях, у кінці якого була Прага.

Кінострічку спільно зняли студії «Мосфільм» і «Барандов» (Чехословаччина).

На знімку: кадр з фільму «Соколово».

Е. ЛІСОВА.

Обеліск «Борцям за владу Рад» в м. Донецьку.
Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

...Привели Лисавету із заплаканою дитиною. Заломили їй руки, одібрали дитину. Поки один із катів тримав за руки матір, другий розгойдував дитя і шпурнув його, мов котеня, в саму гущу пожежі. Потемніло в очах Лисавети. Босоніж, як ходять тут влітку жінки, ступила вона в пекучий жар, потім у саме полум'я, за нею хльоскав, летів дикий чужинний регіт, але вона не чула його, вона дерлася й дерлася в самий шал заграви, де її дитина. Вона була сповнена єдиним: врятувати рідну дитину! Там, у вогні, знайшла її. Горіло на жінці плаття, вже горіли коси, коли їй вдалося вихопити мале тільце з жару, обгорнути руками і тілом, і податися назад. Притуляючи до грудей обличчя дитину, виплутувалася вона із вогню, як з пекучої пащі.

Мати вже сама палала, мов смолоскип, але не чула цього, бо вже несла на руках свою дитину, що теж палахкотіла полум'ям.

Палаюча мати, палаюче дитя. Виходили з полум'я, обнявшись.

Карателів, які реготали щойно, заціпило. Такого ще не бачили. Їм справді відібрало мову. Але не руки.

Один з них зле скинув з плеча автомат. Холоднокрівно розрядив у жінку з дитям весь диск.

...Дід Василь Шапорда. Інвалід ще з імперіалістичної війни. Не мав однієї руки і не мав однієї ноги. Біг на одній нозі і на одній миліці. Біг, не озираючись.

Каліка, а тікає — карателі вдоволено реготали, коли бачили, як дід спотикався, падав, знову піднімався і знову біг — шкандибав.

«Навіщо цей нещасний дід свої муки продовжує? — думав офіцер. — Невже вони вірять в те, що комусь та доведеться вирватися з цього вогню?»

Есесман узав діда на приціл. Пролунав постріл.

Дід Шапорда оглянувся. Зіпершись на милицю, постояв з хвилину, а потім тихо опустився у картоплю, яка цвіла.

Двоє карателів пішли перевірити, чи убитий втікач. Спершу підняли милицю, що була пробита кулею вгору. Довго роздивлялися діда, перевертали ногами: старий був живий, рана невеличка під пахвою кровоточила. Притягли і знову відпустили, наказавши, щоб тікав.

— Іродове плем'я, іроди! — кинув дід фашистам у вічі. — Але знайте: хоч і палите ви нашу землю, та панувати на ній не будете! Я не пророк, але скажу, що кінець у вас усіх буде однаковий: прокляття народів, погнібель від їхнього гніву!

В СВІТІ ЖОВТОГО ДИЯВОЛА

РОЗПОВІДЬ ОЧЕВИДЦЯ

Більше трьох років перебував у Сполучених Штатах Америки радянський професор Б. Б. Гавриленко.

А днями Борис Борисович на запрошення членів УТОГ виступив у Запорізькому будинку культури з розповіддю: «Що я бачив у США». Малий зал культузакладу, розрахований на 150 чоловік, був заповнений людьми і... тишею, в якій пливла цікава й схвилювана розповідь нашого гостя.

Відзначивши, що в США є чимало досягнень, особливо в галузі науки, техніки, побутового обслуговування, Борис Борисович детально зупинився на основному, більш характерному для сві-

ту капіталу, — безробітті, дорожнечі, гонитві за наживою і законами сильного. Співставивши на фактах суспільний лад двох країн — капіталізму і соціалізму, Б. Б. Гавриленко допоміг ще глибше відчуті і зрозуміти нашу радянську дійсність. У нас — безплатне медичне обслуговування, найнижча в світі квартплата і найгуманніші закони. Там — все побудоване на бізнесі і насильстві.

Дуже приємно було почути цю розповідь напередодні 58-х роковин Великої Жовтневої революції, що відкрила нову еру в історії людства.

С. МОРДУШЕНКО.

* Одноденний страйк провели трудящі жінки США. Вони добиваються надання їм рівних прав з чоловіками. В Лос-Анджелесі (штат Каліфорнія) після багатотисячної демонстрації відбулась загальнонаціональна конференція жінок Америки. Її учасниці обговорили питання активізації боротьби за ратифікацію всіма штатами США поправки до конституції про рівноправність жінок.

* Під час вибуху газу в одній з шахт найкрупнішого в Туреччині

Зонгулдакського вугільного басейну загинули 11 чоловік. Як заявив генеральний голова профспілки гірників країни Ч. Уйгур, катастрофи на турецьких шахтах відбуваються внаслідок того, що «місцеві й іноземні роботодавці наполегливо ухиляються від життя необхідних заходів безпеки».

* Кожні 30 секунд в Нью-Йорку відбувається вбивство, пограбування або звалтування. Про це свідчать дані, опубліковані поліцейським управлінням міста.

ЧИТАЧІ ОБГОВОРЮЮТЬ КНИГУ

ЛЮДИ НЕСКОРЕНОГО ДУХУ

Спокійні очі есесівця залилися блиском синіх іскор. Він вихопив з рук солдата автомат і розрядив його короткими чергами в старого.

— Іроди, каліки боїтеся! — стиснув кулака Леон Скрип, якого саме волочили до вогню.

— Давай, давай! — пхав у спину карателів.

— Ні, не в спину штовхай мене! Ти краще мені в обличчя стріляй, а не в потилицю. Чуєш?..

— О, і цей нахитався партизанських прокламацій!.. — мовив офіцер, не погасивши синьої люті в очах. — Комуніст?

— Так! Можеш убити мене, як діда Василя, і я не зречусь: комуніст! Стати ним — моя давня мрія!.. А ще можеш запам'ятати: командир червоний, у громадянську ескадроном командував...

Так пише у своїй книзі про Копищанську трагедію письменник Олексій Опанасюк. Він талановито увічнив художнім словом пам'ять про розстріляних і спалених гітлерівцями 2887 жителів поліського села, з них 1347 дітей.

Нещодавно в Житомирському будинку культури УТОГ відбулась читачька конференція, присвячена обговоренню документальної повісті «Копище» Олексія Опанасюка. В ній взяли участь робітники учбово-виробничого підприємства, учителі середньої вечірньої школи для глухих. Серед них були люди, яким довелося пережити жахи розв'язаної фашистами війни.

— Книжку «Копище» не можна спокійно читати, — сказала вчителька Житомирської середньої школи робітничої молоді № 8 Р. Столярчук. — Цей твір хвилює серце, будить сумління, закликає людей боротися за мир, пильно слідкувати за тими, хто ще й досі брязкає зброєю. Довго і важко писалася повість про село Копище, про трагічний день — 13 липня 1943 року, коли гітлерівські поневолювачі знищили майже усіх мешканців, про долі людей, які дивом залишилися живими. Треба було розшукати свідків тієї жахливої днини. А це не так легко. На початку автор мав лише фотографію, на якій зображено сорок дев'ять копищанських дітей, які врятувалися від кривавої розправи. Людям, які стали дорослими, нелегко впізнати себе на знімку. Очевидці од-

ного з найбільших злочинів фашизму у нашому краї згодом виявилися і розповіли письменникові те, що вони тоді бачили і пережили. Їхні оповіді автор майстерно переплів з ліричними відступами і документальними матеріалами.

Копищанська одісея схвилювала і зацікавила Олексія Опанасюка ще й тому, що він сам — ровесник тих хлопчиків і дівчаток, які вбереглися від смерті. Село Дубрівка Коростишівського району, що на Житомирщині, в якому народився і виріс автор, теж було спалене фашистськими варварами. Він запам'ятав, як уцілілі жителі збиралися в холодну осінь біля пожерищ, грівшись біля гололощок. Відтоді в його душі оця небадужість до старих печин, до залишків колишніх осель, які бентежать, хвилюють, бо там жили люди, там квітло чнесь дитинство.

Своїми думками про книжку «Копище» поділилися з учасниками читачької конференції робітничі Л. Конончук, М. Ковальчук, С. Золотар із учбово-виробничого підприємства, Н. Пасічниченко із музичної фабрики, а також директор Будинку культури Л. Мік і художній керівник Р. Гресько.

Перед читачами виступив письменник Олексій Опанасюк. Подякувавши за увагу, він сказав:

— Припадаючи до ран Копища, я думаю про радянський народ, що стоїть біля штурвалу корабля, який ламає криву «холодної війни», про сонце і мир.

Зізнаюся, що мені дуже хотілося оживити в пам'яті сучасників, зберегти і передати прийдешнім поколінням найневинніших свідків однієї з найжахливіших трагедій на моїй землі — тодішніх дітей і підлітків села Копище, цих обпалених громом війни птахів, дивом уцілілих у пекельному вогні. Із дитинства, через роки й десятиліття, пливе до них дим пожеж, чорний гар того липневого дня. Їхні спогади потрібні нам і тим поколінням, для яких у важкій борні здобуде довге, щасливе будівниче життя.

Г. ЗАГІРНИЙ.

Наступний номер газети «Наше життя» вийде 15 листопада ц. р.

Редактор П. БУЛАТОВ